

IV^a Literatura Konkurso de la Kataluna Esperantista Federacio

Al ĉiuj esperantaj poetoj kaj prozistoj, saluton!

La Komitato de la IV.^a Literatura Konkurso de la K. E. F.
havas la honoron inviti vin partopreni en ĝi laŭ la jena regularo :

Ordinaraj temoj

Originalaj tekstoj

Premioj estos aljuĝitaj:

- I. Al la plej bona originala versaĵo pri *Amo*.
- II. Al la plej bona originala prozaĵo pri *Amo*.

Tradukitaj tekstoj

Premioj estos aljuĝitaj:

- I. Al la plej bona traduko de la jena versaĵo:

MARINA

En la silenciosa calma de la mar
tot és llum i vida:
ni una fulla morta que'l vent fa rodar,
ni una flor marcida.

Quan una cerceta tot volant, volant,
se perd en l'altura,
sa companya arriba tendrament xisclant
i tampoc s'atura.

Ni una sola onada de son llarg camí
para afadigada,
ni un alè de brisa que allunyà el matí
torna a la vesprada!

I ara, abans i sempre ressonant potent
l'himne de la vida...
Ni una fulla morta que arrocega el vent,
ni una flor marcida!

APELES MESTRES

Nia eminenta kataluna poeto volonte konsentis la tradukon de lia
versajo.

II. Al la plej bona traduko de la jena prozajo:

L'ENCONGIDA

En aquelles valls ombrívoles, perpetuament entelades per boires de misteri, cap cas tan estrany com el de l'Úrsula.

Donaça com era i més espigada que un pollancre... mai de la vida l'havia vista menjar ningú.

Fos a mig-diada, fos al vespre, quan s'aplegaven els sirvents del Mas al voltant de la llar fumosa, ella trobava enginy de fer-se fonediça. Arribada que era l'hora del repàs, prenia el seu platet de rellisquentes, i *tau, tau*, s'esmunyia cap a un recó fosc, als esglaons del corral o al passadiç de l'entrada, com si anés a fer una malifeta. Aprofitava per escórrer-s, el començament de l'àpat, quan tot-hom, moços i moces, s'empassava a crema-dent les primeres cullerades. Prou feines tenien tots, en semblant punt, per a poder distreure's en res més... i ella aleshores passava silenciosa i llisa com un clap de núvol, anant-se a fondre en el seu amagatall.

Ho feia tant a la quieta, allò d'allunyar-se de la vista dels demés, que quasi mai ningú se n'adonava. I, si per atzar ho veia algú, ni en feia cas, per la costum que hi tenia. Només se'n parlava, a voltes, quan hi havia algún moço llogat de poc, que s'estranyés de la facecia...

Una vetlla, a l'hora de sopar, ún llenyataire, que era al Mas de molts pocs dies, va preguntar amb estranyesa:

— Per què fa això, aquesta dòna?

— Perquè es don pena de que la vegin...

— De que la vegin quan menja?...

— Sí... — li varen respondre, mig rient.

— Ai, ai! Es ben estràmbul, això. Fos a vista dels amos, encara com aquell! Veieu? Jo mai m'hi só pogut avesar, a atipar-me a davant d'ells... No ho sé... Me fa una mena de racança, de temença... Sembla que hi estic en-

congit, deficiós, com si els fes un xic de mancament, de xalar-me quan ells se xalen... Trob que fa taujà, que fa dròpol per a un moço... Mes, aquí a la cuina... nós amb nós, ja és altra cosa... No fa?

— Això qui ho sab dir bé és el pastor... — va saltar una moça, amb la boca plena. — Ell vos ho dirà, si vol...

I les mirades d'homes i d'ones, totes varen clavar-se sobre'l jai, que fins aleshores no havia alçat el cap ni obert els llavis. Igual que si es despertés d'un ensopiment de rumiar, el pastor va aixecar la testa, tota solcada d'arrugues, tota vestida de cabells blancs, i va dir aquestes paraules:

— Jo pens que això es una llei de vergonya. Lo que fa l'Ursula, d'altres d'ones ja ho só vist... S'abscondeix un hom per a vestir-se i despullar-se. No volem ésser com les bestioles de Déu, que mostren a la llum del dia les debilitats i les joies de la carn. Menjar és, pels mortals, plaer del cos, i ensenyar el plaer és cosa vergonyosa... Perxò hi ha ànimes santes que ho amaguen de la vista del proisme... Si poguessin passar-se'n, del gust de la boca... qui sab si se'n passarien?... Mes el menjar és manament de vida, i, com que criatura nada no se'n pot estar, a lo menys ho allunyen dels ulls del món com una miseria. Perquè miseria humana deu ésser per l'Ursula el que pels altres és goig, i per no ofendre als demés cerca enterrar en la solitud aquesta llei de vergonyes.

Els sirvents del Mas varen restar somniosos, com si els costessin de capir les paraules del pastor.

Però, a l'últim, la moça de la boca plena va afegir, tot eixugant-se els llavis amb el revés de la mà:

— Si sabessiu el que vàrem arribar a patir, quan va caure malalta ara fa un any, crec que us ne farieu creus. El llit li semblava massa regalat per reposar-hi ella, i ni per precis ni per renys l'hi podíen fer dormir. Al cap-davall li vàrem donar entenent dient-li que ho manava la mestressa. Mes allavors va venir la rampelleria del repàs, perquè... lo que és de vianda no'n volia per res del món. Com que no's podia amagar de menjarse-la a davant nostre, deia que no li venia de gust... «—Pro menja, dòna de Déu!» «—No, no...» I ficava el cap sota'l tapall. Al cap i a la fi vàrem veure que no li podíem vèncer la vergonya, i aleshores li posàvem el plat vora del llit i la deixàvem una estona sola. Si la fam l'atormentava massa, quan hi tornàvem li trobàvem el plat buit i el cap tapat amb els llençols com si acabés de fer un mancament.

I, encara no havia acabat la moça de dir aquests mots, quan l'Ursula va sortir del seu amagatall, lleu, silenciosa, amb el platet buit, mig tapat amb una punta del davantal. Tot-hom se la va mirar. I, al sentir-se assobre les mirades, la pobre Ursula deuria conèixer que parlaven d'ella, perquè es va tornar roja com la grana i va abaixar els ulls, avergonyida.

NOTOJ

- I. La gajnintoj de la proponitaj ordinaraj premioj ricevos krom bela diplomo, po unu ekzemplero (luksa eldono) de la verko *El Parnaso de Popoloj*, de Sro. Antoni Grabowski, bonvole pliivalorigita de la aŭtoro per aŭtografata subskribo.
- II. Al la aŭtoro de la plej bona teksto (versaĵo aŭ prozaĵo) el la kvar premiitaj verkoj la Komitato aljuĝos la «Naturan Floron» kaj la rajton elekti Reĝinon de la Festo.
- III. La Festo de la IV.^a Literatura Konkurso kaj la disdonado de premioj okazos en Sant Feliu de Guíxols la 31.^{an} de Majo 1914ª dum la V.^a Kongreso de K. E. F.
- IV. Al la manuskriptoj, — kiuj devas esti senditaj antaŭ la 1^a de Majo 1914^a al la sidejo de K. E. F. (str. Gracia, 12, Sabadell) — oni devas aldoni devizon, kaj sendi en koverto fermita, kiu portos la saman devizon, la nomon kaj adreson de la verkinto.
- V. Manuskriptoj ne estos resendataj, eĉ se ili alvenis post la dato-limo por akcepto de verkoj.
- VI. La Juĝintaro publikigos la verdikton per KATALUNA ESPERANTISTO, la esperantista gazetaro kaj la Barcelonaj journaloj.
- VII. La membroj de la Juĝontaro partoprenos en neniu konkurso.
- VIII. La originalajn tekstojn kaj tradukojn rilate la stilon juĝos ĉiuj membroj de la Juĝontaro; pri traduka valoro de la verkoj juĝos la membroj katalunaj. La Natura Floro kaj la rajto elekti Reĝinon de la Festo estos aljuĝitaj de ĉiuj membroj de la Juĝontaro.
- IX. En la teksto de KATALUNA ESPERANTISTO aperadas listo de eksterordinaraj premioj kaj temoj.

Inspiron por la gloro de nia Literaturo ni deziras al ĉiuj.

LEONO ZAMENHOF. — J. M. WARDEN. — JOSEP PLANAS SADURNÍ. — ESTANISLAU PELLICER. — JOSEP GRAU.